

Vstajenje.

Vstalo je jutro velikonočno,
z zarjo blestečo obdano;
splavalo jutro velikonočno
je na otožno poljano.

„Ej, ti poljana, novo življenje
kmalu spet tebi napoči,
pravijo, da spet pride vstajenje,
mrzla se zimica loči.“

Zašepetala spet je poljana
in se iz spanja zbudila;
v slavo vstajenju mlada poljana
s cvetjem se je okrasila . . .

Borisov.

Ob selvi.

Rekel sem: jaz grem sejat —
ali kaj naj sejem:
ajda, deteljo, proso?
Kaj naj, kaj razvejem?

Detelja, rdeči cvet —
hej, pomladni časi!
Vranec ven, na polje ven,
razigran se pasi!

Ajda, glej, kako cvete!
Aj, čebele naše!
Srkaajte v potico med,
vosek si za maše!

In proso sem razsejal —
hoj, ti Gruden, starec!
O minulih, solčnih dneh
v kletki poj, kanarec!

Pesem poj, zapoj mi jo,
kak naj misli sejem,
v srca mlada kakor v prst
semena razvejem . . .

Fran Žgur.

Večer.

Zahaja gorko solnce,
za daljne gore gre;
in holmi in doline
nalahno se temné.

Tam na zapadni strani
nebesni svod žvari,
vrhovi daljnih gor so
v škrlat odeti vsi.

Zašlo je žarko solnce
za daljne že goré,
in holmi in doline
pokožno spanje spe . . .

Sorin.